

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/622/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113225861
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6113225861.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a členov senátu Mgr. Kataríny Katkovej a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcu Y. P., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom U. XXXX/X, G. G., právne zastúpeného JUDr. Mgr. Ivanou Švarcovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Horná 41, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému K. O., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom A. X, G. G., v odvolacom konaní právne zastúpenému JUDr. Vladimírom Rybovičom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Nám. Štefana Moyzesa 4, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 1.600 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9C/129/2014-96 zo dňa 26. 08. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.600,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 80,- Eur (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (druhý výrok), p o t v r d z u j e a vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 96,- Eur (tretí výrok) z r u š u j e.

Žalobca m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. 1. Okresný súd Banská Bystrica ako súd prvej inštancie (ďalej aj „súd prvej inštancie“ event. „prvoinstančný súd“) rozsudkom zo dňa 26. 08. 2015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.600 Eur s úrokom z omeškania vo výške 80,- Eur, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (prvý výrok). Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 343,06 Eur, na účet jeho právnej zástupkyne, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok). Okrem toho uložil žalovanému i povinnosť zaplatiť na účet tamojšieho súdu pripojeným príkazom k úhrade súdny poplatok v sume 96,- Eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (tretí výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16. 09. 2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.600 Eur so zmluvne dohodnutým úrokom z omeškania vo výške 80 Eur, z titulu uzatvorenia zmluvy o pôžičke zo dňa 18. 01. 2013. Tamojší súd vo veci vydal platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom žiadal žalobu v plnom rozsahu ako bezdôvodnú zamietnuť. Uviedol, že finančné prostriedky mu boli zo strany žalobcu poskytnuté nie na dobu určitú, ale na dobu, pokiaľ ho sám žalobca nevyzve na ich vrátenie. Zároveň namietal, že písomná zmluva neobsahuje dátum poskytnutia pôžičky, ani dátum jej zaplatenia. Tiež z nej nevyplýva, či vôbec bola poskytnutá.

1. 3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia poukázal prvoinstančný súd na vykonané dokazovanie, z ktorého zistil nasledujúci skutkový stav: „Podľa tvrdenia žalobcu ho žalovaný v januári 2013 požiadal o pôžičku 1.600,- Eur nanajvýš na obdobie 2 týždňov. Dňa 18. 01. 2013 mu odovzdal sumu 1 600,- Eur s tým, že bolo dohodnuté, že ak žalovaný mu nestihne túto sumu v lehote 2 týždňov vrátiť, uhradí

mu úrok z omeškania v pevne stanovenej sume 80,- Eur. Spísali o tom písomnú zmluvu. Po uplynutí 2 týždňov sa mu neozval. Viackrát sa ho snažil kontaktovať ale bezvýsledne. Dňa 02. 02. 2013 mu zaslal SMS so žiadosťou, aby mu dal číslo účtu, kam mu má poslať peniaze. Dňa 12. 02. 2013 mu oznámil formou SMS, že peniaze by mali byť na jeho účte. 08. 04. 2013 mu napísal, že poslal peniaze omylom na iný účet. Do júla 2013 ho opakovane uisťoval, že mu peniaze vráti. Svoj dlh uznal, o čom svedčí jeho korešpondencia prostredníctvom e-mailu ako aj SMS správ. Z týchto dôvodov žiadal návrhu vyhovieť a priznať aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1 O.z.“ Následne prvoinštančný súd poukázal na to, že žalobca „na pojednávaní uviedol, že zmluva o pôžičke bola dojednaná ústne. Následne, keď žalovaný požičanú sumu nevrátil do 2 týždňov, stiahol si zmluvu o pôžičke z internetu, vyplnil ju a dal ju podpísať žalovanému. Omylom do nej napísal, že mu vráti poskytnutú sumu zo dňa 08. 04. 2013. Táto bola poskytnutá už skôr 19. 01. 2012. Po podpísaní zmluvy sa dohodli, že mu tieto peniaze vráti dňa 08. 04. 2013. Už predtým ho však vyzýval nonstop, aby mu ju vrátil. Zaslal mu SMS správu, aby mu poslal túto sumu na jeho účet. Následne mu zaslal e-mailom výpis z účtu, z ktorého vyplynulo, že mal túto sumu zaslať, ale číslo účtu bolo o jednu nulu dlhšie než jeho. Neskôr zistil, že sa jednalo o neexistujúci účet.“ Zároveň prvoinštančný súd poukázal na to, že „z SMS zaslanej od žalovaného dňa 12. 02. 2013 je zrejmé, že sľuboval vrátiť finančné prostriedky do štvrtka opravenou platbou. Suma 80,- Eur bol dohodnutý úrok za omeškanie v prípade omeškania zo strany žalovaného. Úrok z omeškania požadoval od nasledujúceho dňa od dojednanej doby plnenia, t. j. od 09. 04. 2013. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.“ Okrem toho súd prvej inštancie poukázal i na to, že „zástupkyňa žalobcu pripojila ku spisu uznesenie ČVS: ORP-1313/OZ-BB-2013 zo dňa 06. 12. 2013, ktorým bolo odmietnuté trestné stíhanie voči žalovanému z titulu prečinu podvodu. Poukázala však na odôvodnenie tohto rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že žalovaný nepopieral existenciu pôžičky s tým, že ju neuhradil z dôvodu, že je nezamestnaný od októbra 2012.“

1. 4. Keďže predmetom sporu je plnenie zo zmluvy o pôžičke, prvoinštančný súd v ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia poukázal na zákonné znenia ustanovení § 657 a 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a následne uviedol: „Z pripojenej písomnej zmluvy o pôžičke nevyplýva, kedy bola táto uzavretá. O tom, že bola uzavretá ešte pred 08. 04. 2013 svedčí SMS korešpondencia medzi účastníkmi, ktorú súd oboznámil na pojednávaní. Súd uveril potom tvrdeniu žalobcu, že omylom označil v písomnej zmluve o pôžičke, že poskytne peňažnú pôžičku dňa 08. 04. 2013, keď už 12. 02. 2013 sľuboval v korešpondencii, že pošle peniaze na účet do štvrtku. Súd tiež uveril tvrdeniu žalobcu, že došlo k dohode o vrátení pôžičky v predĺženom termíne dňa 08. 04. 2013, o čom svedčí doložený pohyb na účte XXXXXXXXXXX/XXXX na číslo účtu, ktoré je zhodné s číslom účtu žalobcu, ktorý uviedol v SMS komunikácii so žalovaným, ale je tam navýšená jedna nula. Svedčí o tom aj suma, ktorá je totožná so sumou, ktorá je predmetom sporu.“ Zároveň konštatoval, že „to, že došlo k faktickému prevzatíu peňazí z titulu pôžičky, vyplýva aj z odôvodnenia pripojeného uznesenia ČVS: ORP-1313/OZ-BB-2013 zo dňa 06. 12. 2013. Z tohto odôvodnenia vyplýva, že samotný žalovaný uznal, že si požičal žalovanú sumu a že ju neuhradil.“ Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že „pre platnosť zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma. Pojmovým znakom pôžičky je jej dočasnosť, ale nevyhnutnou náležitosťou zmluvy nie je stanovenie doby vrátenia. Splatnosť pôžičky môže byť dohodnutá aj pozdejšie. Ak nie je vôbec dohodnutá, je dlžník povinný pôžičku vrátiť na požiadanie veriteľa v zmysle § 563 O.z.“ Po uvedení zákonného znenia tohto ustanovenia následne v tejto súvislosti uviedol, že v spore (pôvodne - v konaní) „bolo preukázané, že žalobca žiadal o vrátenie poskytnutej pôžičky už pred dátumom 08. 04. 2013. Z uvedeného vyplýva, že dlh sa stal splatným pred 08. 04. 2013. Samotný žalobca však uviedol, že dohodou došlo k predĺženiu lehoty splatnosti na deň 08. 04. 2013. Súd potom z takéhoto tvrdenia žalobcu vychádzal a mal za to, že po tomto dátume sa žalovaný dostal do omeškania s plnením dlhu. Podľa § 517 O.z. bol potom povinný zaplatiť aj úroky z omeškania, ktoré v občianskoprávných vzťahoch sú limitované vo vykonávacom vládnom predpise vyhlášky 87/1995 Z. z. V čase omeškania predstavoval úrok z omeškania v občianskoprávných vzťahoch 5,5 % ročne. Žalobca však požadoval fixnú čiastku 80,- Eur (t. j. nižšiu, aká by predstavovala úrok z omeškania v čase rozhodovania súdu). Z uvedených dôvodov súd aj v tejto časti v žalobe žalobcu vyhovel.“

1. 5. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) a úspešnému žalobcovi priznal presne špecifikovanú náhradu trov konania predstavujúcich trovy jeho právneho zastúpenia za presne špecifikované úkony právnej služby.

1. 6. Rozhodnutie vo výroku, ktorým uložil žalovanému i povinnosť zaplatiť na účet tamojšieho súdu súdny poplatok v sume 96,- Eur (tretí výrok) odôvodnil súd prvej inštancie tým, že žalobca bol oslobodený od poplatkovej povinnosti a bol v spore úspešný a z tohto dôvodu preto uložil žalovanému povinnosť

zaplatiť uvedený súdny poplatok v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch 71/1992 Zb. a sadzobníka prílohy I. položky 1a), ktorá suma predstavuje 6 % z predmetu sporu (96,- Eur).

2. 1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný (prostredníctvom právneho zástupcu) v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre prípad úspechu si uplatnil náhradu trov konania, ktorých výšku presne špecifikoval.

2. 2. Odvolanie právne zdôvodnil poukázaním na v tej dobe platné účinné ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a), b) a d) O.s.p.. V súvislosti s konkrétnym zdôvodnením odvolania uviedol, že žalobca opieral nárok na zaplatenie zo sumy 1.600,- Eur o písomnú zmluvu o pôžičke, ktorou sa žalobca zaviazal poskytnúť mu pôžičku v uvedenej výške a on (žalovaný) sa mu zaviazal požičanú sumu vrátiť. Je pravdou, že medzi stranami sporu bola spísaná zmluva o pôžičke, avšak na základe tejto zmluvy mu neboli poskytnuté finančné prostriedky. Už v odpore proti platobnému rozkazu poukazoval na to, že ani zo samotnej zmluvy nevyplýva, či a kedy mu bola pôžička poskytnutá, v zmluve sa totiž uvádza len to, že „veriteľ poskytne dlžníkovi peňažnú pôžičku ...“, bez určenia termínu poskytnutia pôžičky ako aj bez určenia termínu jej vrátenia. Zároveň poukazoval na „vedomé pozmeňovanie zmluvy zo strany žalobcu, ktorý do zmluvy svojvoľne rukou dopísal dátum poskytnutia pôžičky.“ Prvoinštančný súd sa v odôvodnení rozsudku týmito jeho argumentmi vôbec nezaoberal a pri rozhodovaní ich nezohľadnil, napriek tomu, že sa jedná o argumenty majúce zásadný význam pre posúdenie vzniku a existencie zmluvného vzťahu medzi účastníkmi a posúdenie, či a na základe akého titulu existuje dlh na jeho strane. Nevysporiadanie sa s argumentmi zásadnými pre rozhodnutie vo veci samej má pritom za následok porušenie práva strany sporu na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia a odňatie jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej poukázal na to, že „súd sa vôbec nezaoberal faktom, že žalobca sa svojho nároku domáha na základe zmluvy o pôžičke, ktorá nielenže nie je vytvorená v dvoch totožných rovnopisoch, ale v zmysle ktorej nikdy žiadna pôžička poskytnutá nebola.“ Podľa jeho názoru „dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.“ Okrem toho poukázal na to, že prvoinštančný súd „pri rozhodovaní a odôvodnení rozhodnutia vychádzal len z ničím nepreukázaných tvrdení žalobcu a korešpondencie prostredníctvom e-mailov a SMS správ,“ ktoré mu nie sú známe, „čo vyvoláva dojem, že boli súdu účelovo zabezpečené zo strany žalobcu preto, aby dosiahol svoj prospech.“ Záverom odôvodnenia odvolania žalovaný uviedol, že za nesprávny považuje aj výrok o povinnosti zaplatiť súdny poplatok na účet súdu, nakoľko bol uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.02.2015 č. k. 17Co/61/2015-75 oslobodený od súdnych poplatkov v celom rozsahu.

3. 1. Žalobca (prostredníctvom právnej zástupkyne) v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu istinu chov 1.600 Eur s úrokom z omeškania vo výške 80 Eur a vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia, v presne špecifikovanej výške, za presne špecifikované úkony právnej služby.

3. 2. Konštatoval, že rozsudok prvoinštančného súdu „považuje za správny a spravodlivý a to hlavne s ohľadom na dôkaznú situáciu, ako aj priebeh konania pred konajúcim súdom. Žalovaný v tejto veci opakovanie nepreberal poštu, vyhýbal sa súdnemu konaniu.“ V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaného osobne stretol v mieste trvalého bydliska s tým, že tento mu oznámil, že mu „žiadny súd nepomôže a pôžičku nevráti.“ Jeho arogantné správanie vyústilo k tomu, že podal trestné oznámenie. Pri výsluchu v rámci tohto podania žalovaný dlh priznal a uviedol, že nemá peniaze. K tejto skutočnosti, ako aj k ďalším významným dôvodom rozhodnutia prvoinštančného súdu sa žalovaný v odvolaní vôbec nevyjadril. V jeho odvolaní absentuje akékoľvek vysvetlenie jeho správania, konkrétne prečo sa účinne nebránil na súde a ani po opakovanom predvolaní sa na pojednávanie nedostavil. Odvolanie žalovaného považuje za účelové vyhýbanie sa povinnosti vrátiť dlh. Z jeho strany ide o klamstvo, pretože v odvolaní spochybňuje, či a kedy pôžička bola poskytnutá, pričom vo svojom odpore proti platobnému rozkazu nepopiera existenciu pôžičky, ale odvoláva sa na to, že na jej vrátenie nebol vyzvaný a preto podľa jeho názoru nebol dôvod na začatie súdneho sporu. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že jeho opakované výzvy na zaplatenie dlžnej sumy boli pred prvoinštančným súdom preukázané prostredníctvom vzájomnej korešpondencie.

4. Žalovaný (prostredníctvom právneho zástupcu) vo vyjadrení žalobcu k jeho odvolaniu uviedol, že zotrvala na podanom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že si opakovane nepreberal poštu a vyhýbal sa súdnemu konaniu. Súдне zásielky vrátane predvolaní na

pojednávaniu preberal v odbernej lehote. Je pravdou, že sa nezúčastnil pojednávania, na ktorom bolo rozhodnuté vo veci samej, čo bolo spôsobené jeho pochybením, pretože si pomyšľal termín pojednávania a nás súd sa dostavil s oneskorením. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie ČVS: ORP-1313/OZ-BB-2013 zo dňa 06.12.2013, tak v tejto súvislosti uviedol, že jeho výpoveď v trestnom konaní nemožno považovať za uznanie dlhu, ktorý si žalobca uplatňuje v tomto súdnom spore, nakoľko sa týkalo iného záväzku, ktorý vznikol v lete 2013 a ktorý nemá súvis s predmetom konania. Okrem toho uviedol argumentáciu, ktorú v zásade použil i v samotnom odvolaní.

5. Žalobca (prostredníctvom právnej zástupkyne) v písomnom vyjadrení k vyššie uvedenému vyjadreniu žalovaného de facto zopakoval tvrdenia a argumentáciu, ktorú uviedol vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného.

6. Odvolanie žalovaného bolo podané ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“), ktorý bol ku dňu 01. 07. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Z citovaného ustanovenia vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že rozhodovanie o odvolaní prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého „právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP, zostávajú zachované.“

7. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP, a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.600,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 80,- Eur (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (druhý výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, a vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 96,- Eur (tretí výrok) podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil a to z týchto dôvodov:

7. 1. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. 2. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Z Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je v prvom a druhom výroku vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

9. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný ohľadom uvedených dvoch výrokov v odvolaní neuviedol v zásade žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevysporiadal. Naopak, súd prvej inštancie v odôvodnení jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, na základe akých dôkazov a úvah dospel k záveru, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému sumu 1.600 Eur a žalovaný mu túto sumu i napriek opakovanej urgencii nevrátil. Prvoinštančný súd pritom vychádzal z vyjadrení žalobcu, z ním predložených dôkazov, ale i z vyjadrenia žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu. Keďže žalovaný sa na pojednávania na prvoinštančnom súde nedostavil, hoci na to na jeho strane neexistovali žiadne objektívne dôvody, je logické, že z hľadiska uplatnenia koncentračnej zásady musel prvoinštančný súd vychádzať len z vyššie uvedených podkladov, ktoré mal k dispozícii. Z tohto hľadiska ani odvolací súd nemôže prihliadať na tie vyjadrenia a tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní, ktoré neprezentoval v rámci prvoinštančného konania, pretože ich nemožno charakterizovať ako novoty v odvolacom konaní (§ 366 CSP, respektíve pôvodne § 205a O.s.p.).

10. 1. Odvolací súd uvádza, že ak žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, de facto namietal nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov zo strany prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Na základe toho odvolací súd v odvolacom konaní skúma (okrem splnenia procesných podmienok odvolacieho konania), či súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a či skutkové zistenia, ku ktorým po takomto dokazovaní dospel, majú v prevedenom dokazovaní oporu. Ak zistí, že nebolo prevedené náležité dokazovanie (kde možno zaradiť i nevykonanie stranou sporu navrhovaného relevantného dôkazu, čo sa však netýka tohto sporu), alebo ak zistí, že prvoinštančným súdom konštatovaný skutkový stav nemá oporu v prevedenom dokazovaní (nevyplýva z prevedených dôkazov) prípadne, ak má za to, že prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP)

10. 2 V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, pričom ako už bolo uvedené, vychádzal z vyjadrení žalobcu, z ním predložených dôkazov, ale i z vyjadrenia žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu, a z tohto dokazovania získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (§ 132 O.s.p., aktuálne § 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd v hodnotení dôkazov zo strany prvoinštančného súdu nezistil žiadny rozpor s princípmi formálnej logiky a so zákonnými procesnými pravidlami a preto nepovažoval za potrebné ním prevedené dokazovanie opakovať, alebo doplniť.

11. Len pre úplnosť odvolací súd v súvislosti s argumentom žalovaného uvedeným v odvolaní uvádza, že jeho obrana, že predmetná pôžička mu zo strany žalobcu nebola nikdy poskytnutá je tendenčná a nepravdivá. Odhliadnuc od toho, že v odpore proti platobnému rozkazu de facto nespochybnil poskytnutie pôžičky, spochybňoval len dobu jej splatnosti, z uznesenia Obvodného oddelenia Policajného zboru Banská Bystrica - západ ČVS: ORP-1313/OZ-BB-2013 zo dňa 06.12.2013 (č.l 93 až 94 spisu) jednoznačne vyplýva, že žalovaný (v procesnom postavení podozrivého zo spáchania trestného činu) vo výpovedi uviedol, že „si za svojím záväzkom stojí a hneď ako to bude možné, svoj záväzok uhradí.“ Z obsahu tohto uznesenia vyplýva, že predmetný podnet sa týkal poskytnutia finančnej hotovosti vo výške 1.600 Eur od žalobcu. Tvrdenie žalovaného, že tento podnet sa týkal inej pôžičky nemožno hodnotiť inak ako nepravdivé, pretože ho žiadnym spôsobom nepreukázal a žalobca v tomto spore uviedol, že žalovanému žiadnu inú pôžičku neposkytol.

12. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.600,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 80,- Eur (prvý výrok) a v závislom výroku o trovách konania (druhý výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. 1. Ako už bolo uvedené, žalovaný sa odvolal do celého rozsudku prvoinštančného súdu, teda i do výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 96,- Eur (tretí výrok).

13. 2. Keďže z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/61/2015-75 zo dňa 26.02.2015 vyplýva, že žalovanému bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu, odvolaciemu súdu neostávala iná možnosť ako rozsudok prvoinštančného súdu v uvedenom výroku podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušiť, pretože v prípade tohto výroku nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody na jeho vydanie neexistovali.

14. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu odvolací súd podľa § 396 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).